

HORVÁTH IMRE OLIVÉR

Háziasodás

1.

Velük, mintha mulattatnod kéne
több, nagyra nőtt kutyakölyköt, olyan.
Simizésre egynek sincs igénye:
játszani kell velük, vérkomolyan.

Hogyha botot dobsz nekik, megeszik,
agyaruktól kipukkan a labda.
Felszisszensz, de ezt észre sem veszik.
Egyikük a kezedet megkapta.

Érted azt, hogy tréning kell, meg coaching,
de kételyed vértől szagos mocsing.
Morgásukkal jelzik: nagy-nagy gáz van.
Legjobb lesz, ha benn maradsz a házban.

2.

Legelőszőr nem voltam, csak torok,
állkapocs, ki kapudnál kujtorog.
Etess, mondtam, a vadság elenyész.
Nemzedékről nemzedékre tenyéssz.

Most ajtódon van egy saját ajtóm,
díszed vagyok, és a hasznod hajtom:
martalékod úgy tépem, mint a kard.
Bőrödet az én bőrömmel takard.

Addig nézz, hogy ismeretlen szemet
láss szememben, és benne a nemed,
szelídülő szűkölésed halljam,
visszájára forduljon a hajlam.

3.

Kölyök vagy még, de a füled hegyes,
teniszlabdád cafatokra szedve.
Megtanítják, milyen szagot keress,
és kit kell leteperni a földre.

Rájössz, hogy mit ér a mancs, a köröm
szájkosárban: megáll az üldözött.
A tiednél nincsen nagyobb öröm
egyenruhás ember lába között.

Húst adnak. Az orrod persze izgul,
találgatod, mi lenne, ha nyúlnál.
Nézzük egymást: pofánkon megindul,
sugarakban csorog le a híg nyál.

